

L'equip d'experts

Al llarg de les darreres tres setmanes EL TEMPS ha publicat, juntament amb la del Quart Cinturó ferroviari, les propostes d'un equip d'experts relatives a la interconnexió elèctrica alternativa al projecte de Bescanó i als enllaços per tren de l'espai Euram. Aquest equip d'especialistes és format per una dotzena de persones entre les quals destaquen els consultors de planificació territorial Carles Udina i Jaume Bonaventura, amb més de trenta anys d'experiència en la coordinació de treballs interdisciplinaris d'experts per a diferents administracions; els professors de la Universitat de Barcelona Xavier Font, biòleg, Josep Maria Panareda, geògraf, i Ramon Tremosa, economista; així com l'enginyer Ole Thorson, professor de la Universitat Politècnica de Catalunya, el físic Josep Enric Llebot, professor de la Universitat Autònoma de Barcelona, i Manel Larrosa, arquitecte i urbanista. La motivació que ha portat aquest equip d'experts a presentar aquestes propostes és, en paraules de Carles Udina, la següent: "La nostra estima pel territori, la nostra llarga experiència a l'hora d'afrontar problemes territorials globals i la preocupació per introduir en l'administració pública, tant coneixements objectius com dinàmiques de treball interdisciplinàries, integradores, polivalents, globals, de llarg termini i participatives, que evitin l'actual acumulació de problemes i degradació del territori."

dències, es podria resoldre el problema de l'habitatge". Finalment, l'enginyer Ole Thorson, membre del grup d'experts, apunta que "aquesta xarxa fèrria quadriculada i el metro barcelonès, degudament optimitzat, juntament amb unes línies d'autobús local de suport als baixadors del Vallès, abastarien totes les necessitats de mobilitat obligada metropolitana".

Xevi Camprubí

"Jo no he treballat mai"

"Per què no li donen renom al cavall de la meua família, un semental que és segon campió d'Espanya? Per què no li fan un monument i el porten a televisió? Jo sóc igual: un animal, i carde."

Nacho Vidal (Énguera, Canal de Navarrés, 1973) deixa de ser actor pornogràfic. Passa a ser director, productor i guionista de tot tipus de cinema. Deixa enregistrades unes 3.000 escenes. "He fet tantes pel·lícules porno que no es poden veure en tres vides", diu.

Parlem una mica dels seus inicis en la pornografia. És cert que va protagonitzar un espectacle a la sala Bagdad de Barcelona i no va erectar?

—Sí, tothom ho sap: no vaig trempar en dues setmanes. Vint-i-quatre actuacions, dotze per setmana.

—Al documental *La piel vendida* [Vicente Pérez, 2005], en què participa, es comenta que els actors porno prenen molta tomaca...

—Això ho vaig inventar jo i no sé per què ara tots en prenen. Un metge em va dir que el cítric de la tomaca produïa més esperma, i per això en menjo molta. Però allò del gust... és l'absurd més absurd que pugues escoltar en la teua vida. Ho diu una que ha aparegut en una pel·lícula llavant unes bragues. No sap de què parla.

—Al documental també es comenta que Alfons XIII va encarregar films pornogràfics per al seu ús exclusiu, i,

de fet, se'n presenten algunes escenes. Creu que el seu descendent i successor Joan Carles també veu cinema X, ni que siga d'amagatotis?

—...Jo sóc dels que pensen que tot aquell que té dues cames, dos braços i que li funciona el cervell ha vist alguna cosa de pornografia en la seua vida. El rei és persona, no deixa de ser humà... sí, de segur que sí! Ausades que sí! I sap qui és Nacho Vidal, és clar que sí! i Rocco Siffredi, de segur que ho sap!

—A la seua web hi havia una secció per a les fans [“superfans”, corregeix Vidal] en què les convidava a visitar casa seua, fer allò que hagueren de fer, i penjar-ho després en la web...

—Sí. La gent que volia cardar amb mi m'enviava fotos, omplia un qüestionari i jo les triava.

—Ara això queda aparcat, és clar.

—Sí. N'hem fet una pel·lícula, *Superfans*. Ara queda descartat, però ho continue fent amb els fans, xics i xiques que

volen cardar. Els deixe que es posen una màscara, que facen allò que vulguen.

—**Vídeos casolans, vaja.**

—A la web, allò que et posa calent és que siga casolà. No pensaràs veure una pel·lícula amb guió, cotxes i maquillatge. És Internet: vols veure alguna cosa ràpida i que siga morbós, que se n'isca de la normalitat. No vols veure una xica 90-60-90, vols veure la veïneta del costat amb una mica de pèl al cony.

—**Ha davallat el nivell de producció de pel·lícules pornogràfiques.**

—Jo hi vaig entrar, de fet, quan ja hi havia hagut la davallada, i no la vaig sentir, però n'hi ha hagut, i molt gran.

—**I com veu el sector de la pornografia als Estats Units?**

—Allà ja només poden treballar els nord-americans, als quals, a més, tampoc no els deixen treballar fora. S'estan tancant molt. És una llei absurda que ha eixit ara. El partit que hi ha al poder vol carregar-se el porno, als Estats Units.

—**És cert que li hauria agradat treballar amb Ana Botella?**

—Quina mania amb Ana Botella! És mentida! Em van dir: cardaries amb Ana Botella? I vaig dir que no! Em preguntaren si cardaria amb Mercedes Milà, i vaig dir que sí, perquè després d'un bon clau tindríem una bona conversa. Però vaig dir rotundament que no, a Ana Botella, i tothom diu que Nacho Vidal cardaria amb Ana Botella i amb Mercedes Milà. No em posa calent, però, entre l'una i l'altra, ho faria amb Mercedes Milà.

—**Algun desig ocult?**

—Shakira, per favor... li faria un monument, ja ho crec!

—**Quins passos ha fet fora del cinema X?**

—Uns quants. Vaig fer *El alquimista impaciente*, farà quatre anys; ara faig una pel·lícula amb Fernando Tejero i Santi Millán; faig de protagonista en una pel·lícula produïda per Sony i Columbia Pictures; a l'octubre o novembre faré també de protagonista en una pel·lícula hispanocolombiana, *Mala muerte*; dirigiré un *videoclip*; estic acabant un guió per a dirigir una altra pel·lícula... Tinc moltes coses per ací.

—**No troba a faltar el porno?**

—No. Si no, no l'abandonaria, perquè el que em dóna diners és el porno.

—**Ha comentat que se'n va perquè s'ha casat, per allò de la fidelitat...**

—No, me'n vaig per avorriment. Ara

produeix, dirigeix... això em dóna diners ara. Actuar, després de deu anys, ja no em diu res. Què més puc fer? He fet tantes pel·lícules porno que no es poden veure en tres vides. Quan em diuen: “Per què et retires”; els dic: “Tu has vist totes les meues pel·lícules?”

—**Es va casar pel procediment civil, i en un any, el proper 10 de juny, es casarà a l'església del seu poble, Ènguera. Ja ha parlat amb el capellà?**

—Sí, he parlat amb tot el poble, amb l'alcalde també... tot el poble ho sap.

—**L'alcalde, del PP, n'està encantat, amb la seua decisió...**

—Sí, a més és amic meu.

—**I el capellà?**

—El capellà em va obrir l'església l'altre dia, només perquè la veïera la meua dona. Bon rotllo.

—**Vostè diu que encara li costa anar a una farmàcia a comprar preservatius, o llogar una pel·lícula pornogràfica en un videoclub.**

—A tothom li costa. Jo sóc persona.

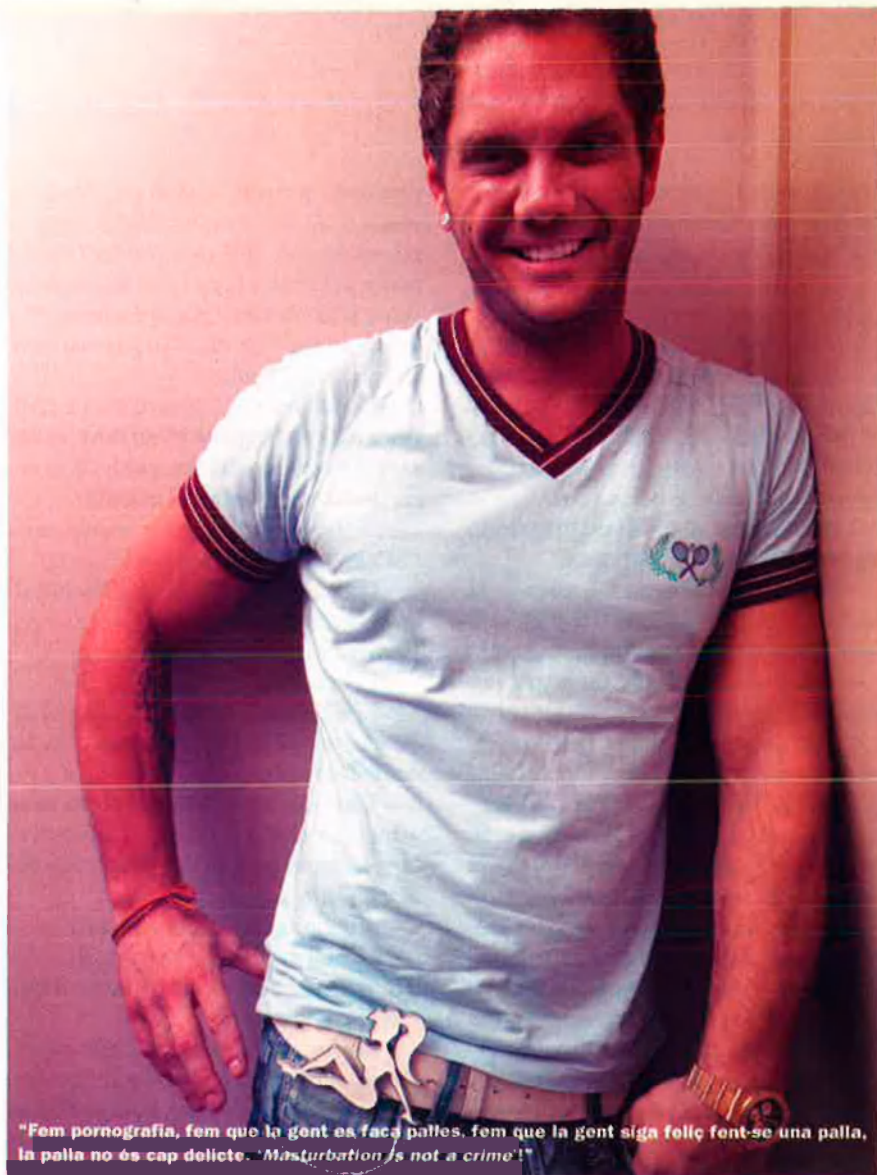
—**I quan entra en un plató per a rodar una pel·lícula, també se li dispersen les pulsacions?**

—No hi té res a veure. És una rutina. Entrar a comprar condons no ho fem cada dia. Potser és cultural, però se t'acceleren les pulsacions. I quan ixes del *sexshop*, mires al voltant, a veure qui mira. Vull dir que sóc tan humà com qualsevol. L'únic que he fet per a ser Nacho Vidal és... res. No he fet res! He nascut amb aquesta polla, no m'hi he fet res perquè siga més gran. L'únic que he fet en la vida és cardar! Què té de gran, això?! Què té de lloable? Què té de bonic?

—**Potser n'hi ha que l'envegen per com s'ha guanyat vostè la vida...**

—Jo me'n ric, d'això. Per què no li donen renom al cavall de la meua família, que tenen un semental que és segon campió d'Espanya? Per què no li fan un monument i el porten a televisió? Jo sóc igual: un animal, i carde. Però reconeixem a algú perquè carda?! Després hi ha gent que passa vuit anys estudiant una carrera... i no el reconeixen! I a un idiota, per cardar, el reconeixen? Si haguera hagut de treballar en la construcció, doncs ho haguera fet, però sempre he dit que no m'agrada treballar. Jo no he treballat mai. Aquests deu anys... han estat només fotre, això no és cap feina.

—**Alguna vegada li ha costat aprendre un guió?**

—Sí. És absurd que la gent pense que la pornografia no té guions.

—**I la gent no passa la cinta fins que arriba l'escena que vol?**

—Tothom passa la interpretació! Quan em pregunten si em semblaria bé que a les pel·lícules de cinema convencional en què hi ha sexe aquest fóra explícit, els dic que no. Què farien 300 persones en un cinema, veient una pel·lícula convencional, quan arribara un clau? I qui es faria una palla? Perquè la funció social del cinema pornogràfic és la masturbació. N'hi ha que diuen que "les pel·lícules porno estan molt mal fetes, són molt destraleres, no tenen guió...", i després entres a Internet i allò més vist i més baixat són les veïnetes del costat, perquè està fet amb *amateurs*. De què s'hi val, tota la interpretació, de què s'hi val tot el guió? Fem pornografia, fem que la gent siga feliç fent-se una palla; que la palla no és cap delicta. *Masturbation is not a crime!*

—**Les sales X van tancant. El cinema pornogràfic és per a casa?**

—Les sales de porno eren un punt de referència per a molta gent que hi anaven a fer-se palles els uns als altres, o, fins i tot, n'hi havia que, sense ser homosexual, li donaves cinc euros i te la xuplava mentre veies la pel·lícula. Que els tanquen és una putada per a molta gent que hi anava a cremar el morbo. Jo vaig al *sex-shop* i de camí tremole, al cotxe, pensant que hi arribaré, entraré en una cabina i em faré una palla. Em faig palles a diari, pràcticament. De bon matí, quan m'alce, la primera cosa és fer-me'n una. I a la nit, si la meua dona no és a casa, també. Però cada matí me'n faig una; després de dinar, també; i abans de dormir, una altra.

—**I en què pensa vostè, aleshores?**

—En la veïneteta del costat. Perquè, precisament, a la faena carde amb dones impressionants, i allò que em dóna morbo no és una dona que tinga 21 anys, sinó que en tinga 35, 36 o 40, que tinga les mamelles grosses, el cul gos... siga de

l'edat que siga... A mi em posa calforro el sexe, no els cossos.

—**Assegura que, quan actuava, mai atenia cap ordre a l'estil de "tallen!".**

—Qui sent que diuen "tallen!" és perquè està treballant, i jo no treballava, jo cardava.

—**Quin paperot, per al director!**

—El director calla la boca: a mi mai no m'han dirigit, absolutament mai.

—**I les palmadetes al cul que propina, són made in Nacho Vidal?**

—No, això és cosa de l'ésser humà. Si ho fas la primera vegada i et diu que "no ho faces més o et fotrè una hòstia", pares. Ara bé, si li'n fas la primera i et contesta que més fort... doncs no et quedaràs quiet. Una palmadeta al cul és una cosa sexual i animal alhora. Són explosions de passió, sempre que la xica siga receptiva. Però hi ha dones que quan ho veuen pensen que ets un maltractador, i d'això, res: sempre he dit que al cinema porno hi ha "bufetades pactades". És com al cinema convencional: "Et pegaré un tret": i "pum", te'l pegue.

—**Una vegada va deixar plorant una xica...**

—Una només?

—**I li havia un nòvio entremig.**

—Ah, sí! És que estava passant de veritat! L'estava cardant pel cul mentre li deia a l'orella que mataria el seu nòvio perquè quin maricó de venir, deixar-te ací perquè un altre et faça això.

—**No es va sentir malament, després d'això?**

—Joooooo? Per què?

—**Per dir-li aquelles coses.**

—Si tot era cert! Ella, que és una actriu molt famosa, plorava no per mi, sinó dient: "Quina raó tens, que el fill de puta del meu nòvio només fa que dur-me de set en set i ell no treballa, que jo li ho pague tot!".

—**I el seu entorn familiar, com duu la seua dedicació a la pornografia?**

—Des del principi ho van dur bé. Si veuen que tens un equilibri a la teua vida, que vas a més, que cuides d'ells quan pots, que no et falta res, que ets feliç... qualsevol pare o mare és feliç.

—**Què feia quan estava a punt d'ejacular i calia allargar l'escena?**

—Cadascú té els seus —diguem-ne— trucs. Funcionen o no, depèn de cadascú: n'hi ha que pensen en gent morta, jo hi havia una època que feia que la xica em pegara una galtada i així canviava de

calent a empenyat... fins que vaig descobrir el *tantra*, que no és cap truc, sinó una pràctica.

—Hi ha dobles?

—No. La gent diu que n'hi ha que preparen els actors abans d'eixir a escena, el *doble polla*... és tot fals.

—Al passat Festival Internacional de Cinema Eròtic de Barcelona el producte estrella van ser dues reproduccions del seu penis...

—Sí, una de xocolata i una de làtex. La de xocolata la fa la pastisseria Escrivà i el cent per cent dels guanys van a Càritas, mentre que la de làtex es comercialitza arreu del món i el 10% dels beneficis són per a les dones maltractades. I els drets d'autor del meu llibre [*Nacho Vidal. Confesiones de una estrella del porno*, de David Barba, Martínez Roca, 2004] són tots per als malalts de sida.

—Està d'acord amb la teoria que corre pel sector pornogràfic, que les dones són més atractives que atractius els homes?

—No. Jo he vist dones que pesen 120 quilos, en porno, i dones velles.

—Al capdavant, la qualitat d'un actor ja se sap quina ha de ser.

—No, en absolut. Tony Ribas té això [i fa una mesura amb dos dits], i és un gran actor, Max Cortés té això [ídem], i és un gran actor. Això no mesura els actors. Jo tinc amics que tenen un piu així de gran [ara fa servir les dues mans] i mai no han estat coneguts. La mida importa, al porno, si saps fer-la funcionar.

—Vol tenir fills. El futur de Nacho Vidal és tenir un hortet i anar fent?

—És criar cavalls, gossos i gats... i fills. Tinc molts projectes. Tot el que m'apetisca fer, ho faré.

—Com a mínim se'n va havent democratitzat la pornografia.

—Sí, abans de mi, no es parlava de cap de nosaltres. Jo vaig anar de la mà de Rocco Siffredi als Estats Units, que és com anar de la mà del Padrino a veure la màfia. Aquesta va ser la meua sort. Retirar-me? A alguns els caurà malament, a uns altres no. Ara sóc famós per unes altres coses, no per les meues pel·lícules porno. N'hi ha que em coneixen i mai no han vist una pel·lícula porno meua... Nacho Vidal ha estat un producte mediàtic, més que pornogràfic.

Miguel Ángel Ayllón
Víctor Maceda

Confidencial

Xavier Vinader

“Hola” va dir adéu

Se'n va anar definitivament com ho havia fet tot sempre, amb molta discreció. Un bon dia, els seus veïns d'aquell tranquil carrer de Bexleyheath (Gran Bretanya), la van deixar de veure regant els geranis del seu petit jardí, i prou. Melita Norwood, l'espia britànica més coneguda, reclutada pel KGB amb el nom co-

La britànica Melita Norwood va passar informació secreta durant molts anys a l'URSS. A la imatge, seu del KGB a Moscou.

dificat d'“Hola”, va morir amb 93 anys a l'esquena i tota una vida caminant per la vorera del precipici.

Comunista impenitent, Melita —en els últims anys, una àvia simpàtica que només sortia de casa per anar al supermercat de la cantonada—, es va convertir en una època determinada en un dels agents dels soviètics més importants d'Occident. Durant quaranta anys va traïr el seu país, facilitant a Moscou informacions d'alta importància sense aixecar la més mínima sospita del servei de contraespionatge (MI5), i sense haver de retre cap mena de compte a la justícia fins el final de la seva vida.

Nascuda amb el nom de Melita Sirnys, filla de mare anglesa i pare letó, tots dos admiradors de la revolució bolxevic —el seu pare va traduir i imprimir les obres de Lenin i Trotski—, es va instal·lar a Londres molt joveneta i el 1932 va ser anomenada secretària de l'Associació d'Investigació dels Metalls no Fèrrics, una institució on es feia recerca nuclear. Informats d'aquest fet i sota el consell d'un dels fundadors del PC britànic, els soviètics la van reclutar el 1937 i Melita, amb mètode i discreció, va fotografiar i transmetre al KGB tots els documents relatius al “projecte Tube Alloys”, un programa *top-secret* d'armament atòmic. Després de la guerra va continuar activitat fins al 1972, moment en què es va retirar. Moscou, en reconeixement per la seva tasca li va concedir, secretament, una medalla i una modesta pensió.

El nom de Melita no va ser conegut fins l'any 1999, quan es van publicar els arxius de Vassili Mitrokhine, un antic arxiver del KGB que va fugir a Occident amb l'ajut dels serveis d'intel·ligència britànics. Ara, els historiadors diuen que, gràcies a les seves informacions —encara que menys importants que les de Klaus Fuchs— l'URSS va poder tenir la bomba atòmica dos o tres anys abans del previst.